

ποτε εὐδαιμόνων κατοίκων τῆς εὐκλεοῦς χερσονήσου ; Ἐὰρ γε θὰ κατορθώσῃ ἡ ἐπικειμένη συγκοινωνία, ἡ μέλλουσα σπουδαίως νὰ συντάμῃ τὰς πολυημέρους ἀποστάσεις, θὰ κατορθώσῃ σὺν τοῖς ὀθνείοις ἤθεσι καὶ τι, ἐλάχιστον ἔστω, μόνιον εὐπραγίας νὰ διοχετεύσῃ παρὰ τοῖς Μικρασιάταις ἀντάλλαγμα τῆς ἀπερίττου ζωῆς, ἣν τέως μετ' ὀλιγαρχείας παραδειγματικῆς ἐβίου ;

Ἐν Κωνσταντινουπόλει

ΙΩΑΚΕΙΜ ΒΑΛΑΒΑΝΗΣ

« Α Ι Ω Ν Ω Ν Β Α Θ Η »

Ἦτον Ἐρμῆ τοῦ Πραξιτέλους.

ΟΤΑΝ στὸ μάρμαρο κυτῶ τῇ θεϊκῇ μορφῇ σου,
Θεέ μου, ποῦ ἐσκάλισε ἀμίμητα ὁ τεχνίτης,
νὰ γονατίσω μούρχειται, νὰ προσκυνήσω θέλω
τὰ πόδια ποῦ βαστάζουσε τέτοια ἴμορφα καὶ κάλλη.

Ἄχ ! καὶ νὰ ἤμουνα κ' ἐγὼ ἴστη ἀγκαλιά σου μέσα
σὰν τὸν μικρὸ Διόνυσο—νὰ μὲ κρατᾶς κοντὰ σου·
νὰ καρτεροῦσα ἄπληστα ἀπ' τὸ κομμένο χέρι
τοῦ κάκου, τὸ μικρὸ κλωνί τοῦ σταφυλιοῦ ποὺ κράτει.

Κομμένο νὰί τὸ χέρι σου, ἀλήθεια εἶνε κομμένο·
κι' ὅμως, Ἐρμῆ μου, μὲ βαστᾶ ἔμπροστά σου καρφωμένο
καὶ μ' ἀναγκάζει ἄθελα χαμαὶ νὰ γονατίσω,

Νὰ γονατίσω ! καὶ νὰ ποῦν τοῦ ἄπιστου τὰ χεῖλη
τὴν πρώτη τους τὴν προσευχή·—γιατὶ Θεὸ δὲν ἔχει·
θρησκεία ἔχει τὸ Καλό, Θεὸ του τὸ Ὁραῖο !

Μ. Δ. ΦΡΑΓΚΟΥΔΗΣ